

Arrest

nr. 269 228 van 2 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 februari 2022.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 27 juli 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het

verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]”

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het voeren van een algemeen betoog, het vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. De commissaris-generaal geeft in de bestreden beslissing aan dat verzoeker de vrees uit bij terugkeer naar Albanië te zullen worden vermoord door de familie van I. Z. waarmee hij in een bloedwraak leeft, doch dat er aan verzoekers verklaringen dat hij daadwerkelijk in een bloedwraak verwickeld zou zijn geen geloof kan worden gehecht omwille van de door de commissaris-generaal uiteengezette redenen.

Zo merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker zijn kennis omtrent de bloedwraak waarin hij verwickeld zou zijn evenals omtrent de verzoeningspogingen die in het kader hiervan zouden zijn ondernomen, uitermate beperkt is. Verzoeker onderneemt een verschoningspoging in zijn verzoekschrift door elementen – die hij als correct aangegeven bestempelt – op te sommen, te poneren dat hij wel de essentie en de kern aangaf, en hij logischerwijze niet met zekerheid kan aangeven dat zijn vader effectief gevaar zou lopen aangezien hij de exacte intenties van de familie Z. uiteraard niet kan inschatten waarbij verzoeker stelt zich op de algemene regels van de Kanun te baseren en zo getuigt van een kennis van het typisch Albanese fenomeen dat manifest in zijn eigen familiale context voorkwam. Verzoeker uit in wezen slechts zijn ongenoegen, doch slaagt er hiermee hoe dan ook niet in het gebrek aan kennis te verklaren. Hij herhaalt slechts wat hij wel stelt te weten, beroept zich op de kennis van de algemene regels van de Kanun en aanziet het gebrek aan concrete informatie in casu als logisch, hetgeen niet kan overtuigen en geen ander licht werpt op de vaststellingen. De Raad onderschrijft het besluit van de commissaris-generaal dat het gebrek aan informatie over elementen die integraal deel uitmaken van de kern van zijn vrees voor vervolging, van een houding getuigt die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals

bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt samen met de commissaris-generaal dat van een verzoeker immers redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Verzoeker stelt met zijn algemeen verweer in zijn verzoekschrift het besluit dat zijn voorgehouden vrees voor de familie van I. Z. alzo sterk wordt ondermijnd, niet in een ander daglicht.

De commissaris-generaal plaatst bovendien een aantal kanttekeningen bij verzoekers verklaring dat hij ondergedoken geleefd zou hebben. Verzoeker kan niet overtuigen door in zijn verzoekschrift op algemene wijze en louter te beweren dat hij inderdaad ondergedoken leefde sinds zijn vrij spraak met uitzondering van enkele administratieve stappen die hij diende te zetten, zich echter steeds verzekerd van de veiligheid voor deze uitstappen. Eveneens gaat hij voorbij aan de pertinente bemerking: "Bovendien verliet u Albanië 14 februari 2021 en keerde u twee dagen later terug naar Albanië (CGVS, p4-5), wat uiterst bevreemdend overkomt voor iemand die beweert voor zijn leven te vrezen in Albanië (CGVS, p9)." waaraan hij evenmin slaagt afbreuk te doen.

Hoe dan ook benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal op pertinente wijze stelt dat zelfs indien verzoeker de bloedwraakdreiging vanwege de familie van I. Z. aan zijn adres aannemelijk had gemaakt, hij dan nog niet aannemelijk maakte dat hij voor dergelijk problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen verzoeker niet heeft gedaan.

De commissaris-generaal stelt met verwijzingen naar verzoekers verklaringen gemotiveerd vast:

"U bent immers nooit naar de politie gegaan om uw angst voor een bloedwraak aan hen kenbaar te maken (CGVS, p16). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat, als de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van bepaalde feiten, ze er vanzelfsprekend niet tegen kunnen optreden. Uw verklaring voor uw nalaten om de politie in te lichten, namelijk dat de politie u niet zou beschermen (CGVS, p16), kan ook niet overtuigen. Immers, gevraagd naar concrete indicaties waarom de politie in uw geval niet zou kunnen optreden, bleef u uiterst vaag. U verklaarde dat u ooit gehoord had dat er een moord werd gepleegd, dat de familie van het slachtoffer hierop wraak nam en er nadien opnieuw moorden gebeurden. Gevraagd over welke familie u het had moest u het antwoord schuldig blijven en stelde u dat u het over de algemene situatie in Albanië had (CGVS, p17). Uit het loutere feit dat u eens gehoord heeft dat er een familie wraak had genomen en er opnieuw moorden gepleegd werden kan echter geenszins besloten worden tot een algemeen gebrek aan bescherming. Bovendien is uw uitspraak dat u nog nooit gehoord had dat de politie een bloedwraak niet liet doorgaan in fel contract met de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporaryalbania-characterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen."

Verder zet de commissaris-generaal, onder verwijzing naar het geconsulteerde bronnenmateriaal, onder meer uiteen dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen, en hij somt concrete realisaties en initiatieven op onder meer in het kader van de bloedwraakproblematiek en in de strijd tegen corruptie.

Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden en initiatieven op de korrel, doch hij kan zich niet verschuilen achter algemene verwijzingen naar onder meer corruptie, noch kan hij zich beperken tot het op algemene wijze in vraag stellen van het daadwerkelijk karakter van de bescherming. Doorheen zijn algemeen betoog in zijn verzoekschrift toont verzoeker niet aan meerdere ernstige persoonlijke pogingen te hebben ondernomen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te

bekomen. Hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar hij slaagt er hoe dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en hij maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hem verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. Het verwijzen naar en het citeren uit algemene informatie, zoals verzoeker doet, volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Betreffende het voordeel van de twijfel, waarnaar verzoeker nog verwijst, stipt de Raad aan dat het aan verzoeker toekomt om de bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij blijft evenwel geheel in gebreke. De Raad merkt op dat een louter theoretische uiteenzetting over de vluchtelingenstatus en het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen in casu, geenszins van die aard is om de concrete motieven te ontkrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar en citeert uit rechtspraak van de Raad, voegt de Raad nog toe dat dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. De Raad wijst eveneens op de concrete en individuele beoordeling waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt: "Dit werd impliciet al erkend door de Belgische asielinstanties aangezien Mevrouw K. V. al vluchteling werd verklaard en er dus al besloten werd dat de bescherming van de lokale autoriteiten onvoldoende was of ging zijn."

4.2. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4.3. In de mate dat verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 januari 2022, verwijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota en verbetert zij de datum die staat weergegeven in de vertaling van het document, namelijk 2022 en niet 2021. Verzoekende partij licht toe dat in dit document bevestigd wordt door de burgemeester dat zij slachtoffer dreigt te worden van bloedwraak en de spanningen niet verminderd zijn. Tevens wordt hierin gesteld, zo merkt verzoekende partij verder op, dat zij niet kan rekenen op bescherming van haar autoriteiten en dat er misschien zelfs nog andere jongeren van haar generatie gevisieerd worden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten of elementen aanbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Vooreerst dient te worden herhaald en beklemtoond dat, zoals eerder werd vastgesteld en opgemerkt, aan verzoekende partij haar verklaring in een bloedwraak verwickeld te zitten met de familie I. Z. weinig of geen geloof kan worden gehecht, en dat zij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt, in het bijzonder gelet op haar totale nalaten beroep op hen te doen.

Het door verzoekende partij op 22 februari 2022 per aanvullende nota aan de Raad overgemaakte document d.d. 28 juni 2021, door haar aangeduid als *“Een attest van de wijzen van zijn dorp die de vendetta en diens gevolgen bevestigt (stuk 1)”*, is geenszins van aard op die vaststellingen een ander licht te werpen.

De Raad stelt vooreerst vast dat het document geen origineel betreft, doch een kopie (ervan) die geen enkele waarborg biedt inzake de authenticiteit van het stuk. Fotokopieën kunnen gemakkelijk door knippen en plakwerk nagemaakt en vervalst worden en hebben dan ook slechts een relatieve en zeer beperkte bewijswaarde.

In het betreffende document wordt hoe dan ook, zo blijkt uit de door verzoekende partij bijgebrachte vertaling (van de inhoud) ervan, nergens gesteld dat verzoekende partij voor die beweerde vendetta geen beroep zou kunnen doen op en geen bescherming zou kunnen genieten van de Albanese autoriteiten, dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij op algemene wijze ter zitting voorhoudt. In het document van de burgemeester/de wijzen van het dorp wordt namelijk niet ingegaan op nationale beschermingsmogelijkheden vanwege de Albanese autoriteiten, en het stuk wijzigt (hoe) dan ook niets aan de eerder gedane vaststelling dat verzoekende partij voor de beweerde bloedwraakproblematiek nooit beroep heeft gedaan op de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij heeft hun hulp en/of bescherming nooit aangewend of benut, laat staan de voorhanden zijnde nationale bescherming uitgeput.

Verzoekende partij toont dan ook op generlei wijze *in concreto* aan dat zij in haar land van herkomst geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming, laat staan dat zij alle realistische en redelijkerwijze van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te verlenen.

Verzoekende partij haar opmerking ter zitting omtrent de datum weergegeven in de vertaling van voormeld document, wijzigt niets aan het voorgaande.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 januari 2022 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS